

Bestemmelse blev given, var der urimelig dyb Afstand mellem Over- og Underklasser, men denne Afstand findes heldigvis ikke mere i den Forstand. Derfor har man ganske naturligt ad praktisk Vej hjulpet paa de Urimeligheder, man er stødt paa. Selvfølgelig er det ikke nok.

Der var endnu et Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Højrup fremkom med; det var det, at det var urimeligt, at menige kom til at paadømme Underofficerers Forseelse, og det er jeg enig med det ærede Medlem i. Men det ligger atter i det samme Forhold, at da denne Bestemmelse blev truffen, var Afstanden mellem menige og Underofficerer urimelig lille. Da var Underklassen kun Underklassen i Modsætning til Overklassen, Officersklassen. Nu er Forholdet et ganske andet. Skulde der nu være Tale om en virkelig Afstand, maatte det være mellem de menige — d. v. s. Rekrutterne, for vi have dem jo omtrent ikke længere, end medens de ere Rekrutter — og Befalingsklasserne, baade Underofficerer og Officerer. Men saa bliver det — og det har det ærede Medlem efter min Mening Ret i — endnu mere urimeligt, at man har menige til at dømme Underofficerer.

Det er allerede nævnt, jeg ved ikke, om det var af den højtærede Minister eller det ærede Medlem for Højrup, at i Norge er Appelrettens Sammensætning anderledes, end her foreslaaet. Der bestaar den af Højesteret, bistaat af to militære Medlemmer. I dette Forslag er man gaaet en anden Vej og har taget et dobbelt saa stort Antal Militærmedlemmer som Højesteretsmedlemmer. Da det synes at falde en Del for Brystet, vil jeg sige, at jeg, der paa dette Omraade i alt Fald betragtes af mine højtærede Kolleger som militær, ikke har det allerminste imod, at Majoriteten er Højesteretsdommere, eller at tre Fjerdedele ere det. Der skal kun eller behøver kun at være saa meget Militær til Stede, som kan danne en nødvendig Vejledning paa disse Omraader, slet ikke mere. Det andet er et rent juridisk Spørgsmaal, og mere end en Vejledning har jeg ikke ønsket at faa. Det er vel mere af praktiske Grunde, naar der her er foreslaaet den omtalte Sammensætning.

Det har stødt mig — der er flere ærede Medlemmer, som have talt derom —, at det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) har talt, som om det paa Forhaand var givet, at det her drejede sig om at ramme den ulykkelige anklagede haardest muligt, og

at man sammensatte Krigsretten og Appelretten med dette Formaal for Øje. Men det er der slet ikke Tale om. Det er en fuldkommen Vildfarelse hos det ærede Medlem at tro, at nogen af os skulde nære det Ønske, at den anklagede skulde straffes mere, end Ret og Retfærdighed byde. Jeg vil i hvert Tilfælde paa det allerbestemtteste baade for mit eget og Hærens Vedkommende hævde, at der næres mindst af alt noget Ønske om at straffe en anklaget haardere, end det er strengt nødvendigt. Det hører nærmest hjemme i Ammestuer, i Fabelverdenen at fortælle den Slags Ting.

Krigsretten trænger i høj Grad til at simplificeres, og naar den højtærede Forsvarsminister forelægger et Forslag som dette med saa faa Forandringer som muligt, er det jo, fordi det hele har en midlertidig Karakter, fordi Lovforslaget — saadan betragter jeg i hvert Fald Sagen — kun har det Formaal at imødekomme de mest fremtrædende Ønsker, indtil det Tidspunkt kommer, da man kan faa en fuldstændig Revision. Begynder man at omordne hele dette Forhold, naar man meget let til, at hele Sprinkelværket ramler sammen, og saa er det sandsynligt, at man ikke faar noget ført igennem (*Borgbjerg: Sprinkelværk?*). Ja, alt hvad der er gammelt, bliver efterhaanden mere eller mindre trøsket og trænger til Fornyelse. Agitatorisk forstaar jeg meget vel, at det ærede Medlem maa finde noget andet i Ordet, end jeg har lagt i det, det gør han i Regelen. Han har glemt, skønt han selv har studeret Teologi, de berømte Ord af David: „Herre, sæt en Vagt for mine Læbers Port“.

Den højtærede Minister mente, at det skulde være et Æreshverv fra et Officersstandpunkt at føre Sager. (Uro). — Jeg tør maaske bede de Herrer hjælpe mig lidt med at blive hurtig færdig. — Ja, saadan kan man betragte det, men jeg tror, at det vil være noget, før den højtærede Minister tør forvente, at denne Ære er tilstrækkelig stærkt attraaet. Derfor holder jeg fremdeles og vil ikke paa det nuværende Tidspunkt kunne holde paa andet end det kommanderede Forsvar. Det glædede mig, at den højtærede Minister sagde: Vi kunne forhandle i Udvalget om, hvorvidt vi kunne gøre noget paa det Omraade. Saadan har jeg forstaaet det, og det glæder mig meget. Skulde det ikke lykkes mig at faa mit Ønske sat igennem, vil jeg sige, at saa vil denne Post, der for mig er den vigtigste, ikke faa den Be-